

Biografia d'Ernesto Cofiño

Ernesto Cofiño Ubico va néixer a la ciutat de Guatemala el 5 de juny del 1899, on també va cursar els primers estudis.

20/12/2023

Ernesto Cofiño Ubico va néixer el 5 de juny de 1899 a la ciutat de Guatemala, on també va cursar els primers estudis.

El 1919 va iniciar els estudis a la Facultat de Medicina de la Universitat de La Sorbona (França).

Va dirigir la seva tesi doctoral el Dr. Robert Debré , considerat com un dels fundadors de la pediatria moderna.

Es va casar amb Clemencia Samayoa el 1933 i van tenir cinc fills: Ernesto, Clotilde Clemencia, Sofía, Roberto i José Luis.

Es va dedicar plenament a l'exercici de la pediatria amb esperit de servei que el menava no solament a ocupar-se de la salut física dels pacients, sinó també a fer seus els problemes dels nens o de les seves famílies.

Pioner de la investigació pediàtrica a Guatemala, va lluitar contra la desnutrició i les malalties infantils i va ocupar la càtedra de Pediatria de la facultat de Medicina de la Universitat de San Carlos (USAC).

Mogut per la seva fe i un profund sentit de solidaritat, va promoure la creació d'iniciatives a favor de la

vida i s'hi va involucrar personalment en moltes, en benefici de futures mares, d'orfes i de nens del carrer. A més, va oferir solucions concretes a diversos problemes socials i va col·laborar en la fundació d'asils i centres assistencials. Del 1951 al 1955 va ser director del Centre Educatiu Assistencial (antic Hospici Nacional); també va dirigir la Societat Protectora del Nen (1940-1946) i la Lluita Nacional contra la Tuberculosi (1945-1946). Durant els anys en què va estar al capdavant de Càritas de Guatemala, va organitzar la distribució d'aliments en barris de recursos econòmics escassos.

El 1956 va descobrir la seva vocació a l'Opus Dei, institució de l'Església catòlica fundada per sant Josepmaria Escrivà el 2 d'octubre del 1928 per promoure entre persones de tota condició la santificació al mig del món a través de la feina. D'aleshores

ençà va intensificar el tracte amb Déu, a través de la missa i la comunió diàries, la confessió freqüent, la pregària, la mortificació i altres pràctiques de pietat. Tenia gran devoció a la Mare de Déu i passava diàriament el rosari. Va dedicar temps a estudiar i a millorar la seva formació religiosa. Va intensificar la dedicació personal als seus amics i coneguts, comunicant la seva alegria i fe a moltes persones. Va animar els amics i col·legues a col·laborar generosament —amb el temps, la pregària i amb mitjans materials— en l'impuls de tasques de promoció humana i cristiana, posant en pràctica la doctrina social de l'Església.

Va col·laborar activament amb organitzacions dedicades a l'educació i capacitació professional i humana de camperols, obrers, dones de recursos molt escassos i en la formació de la joventut universitària.

Aquest servei a favor del proïsme el va seguir realitzant fins als 92 anys.

Va posar molta cura a conciliar amb equilibri la vida familiar i la vida laboral. Com ell mateix afirmava en una ocasió, “professió i vida són inseparables: al costat de les activitats medicoprofessionals i socials, hi ha la vida de la llar”.

Clemencia, la seva dona, era mestra. D'ella el Dr. Cofino deia: “Ha estat l'alè en els moments difícils; ànim en els fracassos; alegria a la llar que van venir a omplir cinc fills”. Clemencia va morir el 1963. A partir d'aquest moment Ernesto es va dedicar amb més intensitat als fills, sense deixar de banda la professió i la cura de les persones malaltes i necessitades.

Ernesto va morir de càncer el dia 17 d'octubre del 1991 a la ciutat de Guatemala. Va viure la malaltia (un càncer que va ser detectat el 1981 i

que ressorgí el juny del 1991) cercant la companyia i el consol de Déu.

La fama de santedat, de què ja gaudia en vida, ha anat en constant augment després de la seva mort, traspasant les fronteres de Guatemala. Han arribat a la postulació testimonis d'Austràlia, Àustria, Xile, Colòmbia, Costa Rica, El Salvador, Espanya, Estats Units, França, Hondures, Kenya, Mèxic, Panamà, Perú, Països Baixos, Polònia, Puerto Rico o Uruguai, escrits per persones que n'han acudit a la intercessió davant Déu i li atribueixen favors i guaricions.